

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΜΕ ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΑΚΡΙΒΕΙΑ

Η δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου στις 6 Δεκέμβρη πυροδοτεί γενικευμένες συγκρούσεις. Ο κόσμος αντιδρά με το μόνο τρόπο που μπορεί να απαντήσει σε μία κρατική δολοφονία - με επίθεση. Τη Δευτέρα οι μαθητές, μαζικά, επιτίθενται στη βουλή και σε αστυνομικά τμήματα. Πέντε μέρες μετά η συνέχιση των συγκρούσεων δείχνει ότι, όσοι ακόμα μιλάνε για απλή εκδίκηση, είναι αφελείς.

Η δολοφονία αυτή δεν ήταν τυχαία· ήταν πιθανή. Όπως πιθανή πρέπει να είναι η αντίδρασή σου όταν ξεκινάς απ' τα πέντε, διασχίζεις κάγκελα και πόρτες που ανοίγουν με χρονοδιακόπτες. Σώνει και καλά έτοιμος να αντιμετωπίσεις το σχολικό φόρτο συνεχίζεις με το να μάθεις ουσιαστικά το άγχος της απόδοσης, της αξιολόγησης, της βαθμολογίας και του ξαφνικού τεστ. Οι προσδοκίες της οικογένειας μεγάλες και οι εσωτερικές διακρίσεις σε καλούς και κακούς, ξένους και έλληνες, φυτά και σκράπες διαμορφώνουν την ψυχολογία σου και τον τρόπο που αντιμετωπίζεις τους γύρω σου. Έπειτα σου αποκαλύπτουν ότι όλ' αυτά δεν είναι αρκετά· ο χρόνος σου πρέπει να συρρικνωθεί και το μυαλό σου να σκάσει· πρέπει να μπουν οι ξένες γλώσσες, τα φροντιστήρια, το ECDL. Ο ελεύθερος χρόνος μετατοπίζεται στο βράδι και κλείνεται στο μέσα. Κι όλ' αυτά είναι αδύνατον να γίνουν, αν δεν πειστείς για δύο πράγματα: πειθαρχία και υπακοή· στο δάσκαλο που έχει την «ευθύνη» της μόρφωσής σου και στους γονείς σου που πρέπει να σε κάνουν «άνθρωπο» χρήσιμο και αποδοτικό για την κοινωνία. Κι αν αυτά δεν τα καταφέρει το σχολείο 12 χρόνια, θα επιχειρήσει να τα καταφέρει η αδιαπραγμάτευτη ιεραρχία του στρατού. Όταν πια θα 'σαι πειθαρχημένος και υπάκουος και θα έχεις λάβει την τεχνολογική κατάρτιση ή την πανεπιστημιακή «γνώση», που θα σε κάνει χρήσιμο εργαλείο στα χέρια του αφεντικού σου, χωρίς πολλές αντιρρήσεις, θα τ' αγοράζεις όλα: την υγεία σου, το σπίτι σου, την ασφάλισή σου, τη διασκέδασή σου, τη δουλειά σου την ίδια, με υπακοή, με πειθαρχία, με τα λεφτά, με την ψήφο σου, πουλώντας φθηνά το τομάρι σου, σκύβοντας το κεφάλι, όταν δέρνουν συλλαμβάνουν και σκοτώνουν συνανθρώπους σου είτε εργάτες, είτε φοιτητές, είτε μετανάστες, είτε μαθητές.

«Καθήκον» ή αυταρχισμός, αυστηρότητα, συνεχής αξιολόγηση, εξαναγκαστική συμμόρφωση - μια μάθηση στην οποία η σκέψη ασφυκτιά δεν μπορεί να διδάξει παρά μόνο την εξημέρωση και την ασφάλεια της βαρβαρότητας του κράτους και των εξουσιαστών. Θέλουμε μια ζωή που να βασίζεται στη δημιουργικότητα, όχι στον εξαναγκασμό, στην ενοχή, στην εξάρτηση. Θέλουμε η μόρφωση να στηρίζεται στην ευχαρίστηση και το πάθος. Θέλουμε να συζητάμε ισότιμα και άμεσα σε πλατείες, δρόμους, χώρους εργασίας, αμφιθέατρα, αίθουσες και προαύλια, χρονοτριβώντας για να βγάλουμε μια άκρη και όχι την ανάθεση των απόψεων και των αποφάσεων που αφορούν την φυσική και κοινωνική ύπαρξή μας σε τρίτους (πολιτικούς και κόμματα, καθηγητές και αυθεντίες, δημοσιογράφους και μ. μ. ε. , αφεντικά και παπάδες). Και θέλουμε αυτό να μη γίνει αύριο, να γίνει σήμερα. Αυτό που θέλουμε εμείς και αυτό που θέλετε εσείς - με την αλληλεγγύη να τα ενώνει. Εσείς τι θέλετε;

Η ΑΝΙΑ ΓΕΝΝΑ ΤΗ ΒΙΑ ΚΑΙ Η ΑΣΧΗΜΙΑ ΤΩΝ ΚΤΙΡΙΩΝ ΤΟ ΒΑΝΔΑΛΙΣΜΟ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΑΣΟΕΕ

katalipsiasoe.blogspot.com

Συνέλευση κάθε μέρα 20:00

Το Σάββατο 6 Δεκέμβρη δολοφονείται εν ψυχρώ απ' την αστυνομία ο 15άχρονος Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος. Το ίδιο βράδυ και για τις επόμενες μέρες, γίνονται γενικευμένες συγκρούσεις και διαδηλώσεις σε όλη την Ελλάδα. Σε όλες αυτές τις κινήσεις οι μαθητές συμμετείχαν δυναμικά. Τα συντρίμια από βιτρίνες τραπεζών και κατεστραμμένα αστυνομικά τμήματα δεν είναι παρά μια μικρή απάντηση στις τσακισμένες ζωές που αφήνει πίσω της η σάπια καθημερινότητα που οι καταπιεζόμενοι βιώνουν. Η δολοφονία αυτή ήταν μία έκφραση του ενός και μοναδικού ρόλου για τον οποίο υπάρχει η αστυνομία: καταστολή σε όποιον ξεφεύγει από την κανονικότητα. Μια κανονικότητα η οποία ορίζει την υποταγή και τον αργό θάνατο μέσα από μια επαναλαμβανόμενη μίζερια.

Είναι όλες αυτές οι σκέψεις που μας προκαλούν πονοκέφαλο... Οι σκέψεις για τις ασκήσεις που πρέπει να λυθούν για να μη σε πιάσει ο καθηγητής αδιάβαστο, ο καλός βαθμός που πρέπει να πάρεις για να τραφούν τα απωθημένα των γονιών. Είναι οι αποκρουστικές αίσουσες και τα κάγκελα στο προαύλιο, που σε κάνουν να νιώθεις φυλακισμένος. Είναι το ζοφερό μέλλον που διαγράφεται από «όνειρα» για μια καλοπληρωμένη μίζερη «δουλίτσα με κύρος». Γιατί ξέρεις πολύ καλά πως επιβλητικές φωνές θα καταστρέφουν οχτώ ώρες από τη ζωή σου καθημερινά. Είναι τα απουσιολόγια που γεμίζεις τις πρώτες ώρες, γιατί θέλεις πίσω τις κλεμμένες ώρες της ζωής σου. Ο χαμένος χρόνος και τα πεταμένα λεφτά στα φροντιστήρια. Είναι το θλιμμένο βλέμμα που έχεις για τα παιχνίδια που ποτέ δεν έκανες. Είναι όλα αυτά τα μικρότερα ή μεγαλύτερα πράγματα που σε πνίγουν.

Υπάρχουν όμως κάποιες μέρες που όλα αυτά τα αφήνεις πίσω σου. Υπάρχουν μέρες που τα παιχνίδια, τα οποία δεν έκανες στους δρόμους της γειτονιάς σου, γίνονται πράξη. Μόνο που τώρα δεν παίζεις κρυφτό με τους φίλους σου, αλλά πετροπόλεμο με τους δολοφόνους. Εκεί όμως που από τη μία βρίσκεσαι εσύ και από την άλλη οι δολοφόνοι, οι φωνές συνεχίζουν: «σταμάτα, η βία δεν είναι λύση», «αυτό θέλει και η εξουσία να κάνεις», «τι φταίνει οι καταστηματαρχες;».

Αυτή τη φορά όμως, οι φωνές ίσα που ακούγονται. Είναι η στιγμή που οργισμένες κραυγές δεν αφήνουν τίποτα, το οποίο θα σου προκαλούσε πονοκέφαλο, να σε τραβήξει πίσω. Τώρα πια γκρεμίζεις τοίχους και παίρνεις τα ίδια τούβλα για να χτίσεις τα όνειρα σου. Πάνω στα συντρίμια ενός κόσμου ο οποίος δεν έχει να δώσει κάτι άλλο παρά μοναξιά, εκμετάλλευση, αλλοτρίωση, μια ολοένα και μεγαλύτερη δυστυχία σε συσκευασία δώρου, θα βρούμε μαζί τα μονοπάτια για την αντίπερα όχθη που δεν έχουμε ακόμα περπατήσει. Αυτή την πλευρά την οποία έχουμε μόνο φανταστεί και ονειρευτεί άπειρες φορές. Την έχουμε ονειρευτεί όταν ήμασταν στη τάξη, όταν ο καθηγητής μιλούσε και εμείς χαζεύαμε έξω από το παράθυρο. Σε αυτήν την μεριά δεν υπάρχουν ούτε μαθητές ούτε καθηγητές, δεν υπάρχουν ούτε αστυνομικοί ούτε σκοτωμένα παιδιά. Σε αυτή τη μεριά, με λίγα λόγια, δεν υπάρχουν ούτε δούλοι ούτε αφέντες. Εκεί που δεν υπάρχουν πια η πειθαρχία και ο καταναγκασμός, που χαρακτήριζαν την εποχή της σιωπής. Εκεί που υπάρχουν μόνο άνθρωποι με πραγματικές ανάγκες, επιθυμίες και συναισθήματα. Εκεί που υπάρχει η πραγματική ζωή.

**ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΗΣΟΥΜΕ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΦΛΟΓΙΣΜΕΝΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ**

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΑΣΟΕΕ
katalipsiasoe.blogspot.com
Συνέλευση κάθε μέρα 20:00